

Ajánlás

Egy tanári ajánlólevél általában arról szól, hogy a diák milyen kiváló volt az elmúlt évek során. Mennyire jó tanulmányi eredményekkel rendelkezik, milyen remek versenyeredményeket ért el. Dominikról ezeket is el lehetne mondani, de azt gondolom felesleges. A tanulmányi előmeneteléről elég részletesen tájékoztatnak a bizonyítványai, a különböző versenyeken elért eredményeiről a különféle oklevelek.

Írhatnék arról, hogy az iskolánkban mennyire fontos szerepe volt a különböző rendezvények megszervezésében, mennyire sokat segített az alsóbb évfolyamosoknak és hogy mindig lehetett rá számítani, bármilyen saját vagy külső rendezvényen is kellett képviselni az iskolát. De ezt sem érzem igazán olyan dolognak, ami igazán bemutatná őt.

Ézért inkább úgy döntöttem, hogy egy személyes élményemet osztom meg róla. Az utolsó évében egy tanulmányi versenyre kértem, hogy jelentkezzen. Végzősként rengeteg elfoglaltsága volt, mind tanulmányi, mind közösségi téren, de Dominik mégis azonnal igent mondott. Nem sokkal a verseny előtt leültünk egy kicsit beszélgetni és megnéztünk pár versenyfeladatot az előző évekből. Tanárként általában nem mond ilyet az ember, de az előző évek feladatsorait még én is túlságosan nehéznek ítéltam, így végül abban maradtunk, hogy jöjjön be a versenyre, de ha nem megy, akkor nyugodtan álljon fel bármikor, meg fogom érteni, hiszen a versenyfeladatok messze túlmutattak a kötelező középiskolai tananyagon.

Aztán eljött a verseny napja. Mint informatikai tanár, én nem lehettem ott, így csak a verseny befejezése után tudtam meg, hogy mi is történt. Dominik végig dolgozta a teljes versenyidőt és több feladatot is meg tudott oldani, vagy legalábbis sikerült hozzászólnia. Másnap megkaptam a feladatlapokat és nekikezdtem a javításnak és mikor végeztem egy a vártnál sokkal jobb eredményt láttam az összesítő lapon. Dominik megcsinálta azt, amire még én sem számítottam: olyan feladatokhoz is hozzászólt érdemben, amikre a verseny előtt még mindketten azt mondtuk, hogy nem is foglalkozunk velük, mert azok még egyetemi szinten is komoly kihívást jelentettek volna.

Az ember a magyar oktatásban, de talán minden országra igaz ez, mindig azt várja, hogy olyan visszacsatolásokat kapjon, amik bizonyítják azt, hogy nem értelmetlen a munkája. Amikor büszkén mondhatja azt, hogy a diákja messze túlhaladta az átlagot. Amikor azt érezheti, hogy beért a hosszú évek munkája. Az elmúlt nyolc évben, amióta lecseréltem az informatikus mérnöki székemet egy tanárira, szerencsére többször volt ilyen örömteli pillanat a munkám során. Több diákkal is átélhettem azt a büszkeséget, hogy tudásukkal kiharcolták, hogy az ország legjobbjai között említsék őket.

De olyat, amit Dominiktól kaptam, talán csak egyetlen másik diákom tudott még. Az érzést, amikor az ember kijelentheti: a tanítvány messze túlhaladta mesterét. Dominikban látom azt a tettvágyat, ami az ő korában bennem is megvolt. A szeme előtt lebegő célt, amiért nem ad fel mindent, de tudásához mérten mindent megtesz. Az akaratot, ami az informatikában hegyeket képes megmozgatni, és azt a tudást, ami nélkül az akarat csak erőlködés lenne. Érti, tudja és szereti is azt, amit csinál, és azt gondolom, hogy ennél többet senkitől nem várhatunk.

Kiskunhalas, 2019. 02. 11.

Péli Csaba

informatikus mérnök - informatika tanár

Letter of Recommendation

The letter of recommendation given by teachers is usually about how excellent the student was in the past years. How great scholastic record he has, how well he performed at contests. I could say all that about Dominik, too, but I think there is no need to do that. The grade cards show detailed information about his study progress, the certificates about the contests.

I could write about how important role he had organizing various events in our school, how much he helped younger fellow students and how we could always rely on him whenever the school had to be represented at internal or external events. But I believe these things would not describe him accurately, either.

Therefore, I decided to write about my personal experience of him. In the last year I asked him to enter a school competition. As a school-leaver he had plenty to do both in academic and community means, but Dominik immediately said yes. Not long before the competition day we sat down to have a look on and discuss competition exercises from the previous years. Teachers usually do not say this, but I consider the exercises from the previous years way too hard. Therefore, we agreed on him participating, but if he feels like the exercise is too hard for him then he should feel free to stand up and leave. I told him that I would totally understand as the requirements were much higher than the compulsory secondary education standards.

Then the day of the competition came. As an IT teacher I was not allowed to be present, so I was informed only after the competition about what happened. Dominik worked through all the time allowed and he could solve multiple exercises and could start with some others, too. The day after I received the worksheets and started grading them. As I finished, I could see a much better result on the cumulative score than I expected. Dominik did what I did not even expect: he could put a word in exercises which we classified as quite challenging even for university students.

Teachers and people in general in Hungary – or supposedly in other countries, too – always look for some feedback proving that their work is not pointless. When they can proudly state that their student is high above average. When they can feel that it was worth working all those years. In the past eight years since I switched my IT Engineer career to be a teacher, luckily, I felt this joyful moment multiple times. I could proudly experience that my students were told to be the best in the country thanks to their hard-working personalities.

However, what I got from Dominik, could be achieved by only one more student of mine. The feeling when someone can state: The disciple highly exceeded the master. I can see the ambition Dominik has, just as I used to have when I was his age. The goals he has set, which he is not willing to give up everything for but is willing to do everything he can. The will which can move mountains in IT, and the knowledge without the will would be only struggling. He understands, knows and loves what he is doing, and I believe we cannot expect more from anyone.

Kiskunhalas, 2019.02.11

Csaba Péli

IT Engineer – IT Teacher